

Slade II leest bakvissen even de les

AFFLIGEM — Het waren vooral boze mensen die de dienst uitmaakten op Rock Affligem. Het festival kondigde zich aan als een rockmarathon van

veertien uur, maar viel van de regen in de drop. Samen met Apollorock in Meerhout is Rock Affligem de opener van het festivalseizoen. Hier zou dus de

toon moeten gezet worden voor de rest van het jaar. Die toon kwam nogal hard aan.

Maar dat hoeft niet altijd synoniem

te zijn van lawaai. Dat bewezen de oude mensen van Slade II. De krasse knarren weten wat rock 'n' roll is. „Far Far Away, We'll bring the house down”,

het klinkt twintig jaar later nog altijd even fris van de lever. Ze zetten alle rockposes nog eens op een rijtje. Zanger Steve Whalley is ondanks zijn ver gevorderde leeftijd nog altijd goed bij stem. En het hyperkinethise brein achter Slade en Slade II, gitarist Dave Hill, zal sterven met in zijn handen een gitaar.

Een uurtje voordien zorgde boze mens Stijn Meuris voor een eerste hoogtepuntje op het matte festival. „Arme Joe, Druk in Leuven”, niemand kan het zo mooi zeggen als Meuris. „U bent een fijn publiek”, orakelde hij naar goede gewoonte. Maar moest die woorden na enkele nummers gauw terug inslikken toen gitarist Lars Van Bambost (op een stoeltje, wegens gebroken voet) werd bekogeld met modder. Woedend stapte Meuris van het podium. Zeven minuten en veertien seconden later stond hij er terug en zette meteen een zinderende versie in van „Pacific naar mijn hart”. Noordkaap is een Groot Groepje.

Over top-of-the-bill The Scabs kunnen we kort zijn. Zoals altijd speelden ze het publiek op een hoopje en lieten ze iedereen wezenloos achter. Willy Willy heeft les gehad van Dave Hill van Slade, dat is duidelijk.

Een andere gevestigde waarde, Brendon Croker, beklijfde met zijn acoustische set maar het jonge publiek lustte het niet. Jammer. Hetzelfde kan gezegd worden van The Choice.

Hun versie van de Hank Williams-klassieker „I'm so lonesome I could

cry” kreeg een bijzonder geslaagd rockjasje. Pieter Jan Desmet was heel even een *angry young man*. Hopen talent heeft deze jongeman. Een bloemlezing uit zijn eerste CD „Antidote” bevestigde dat alleen maar.

Zachtzinnige combo's als Doppelpängers en Belgian Associativity kregen de bakvissen dan weer wel vlotjes op hun hand. Veel hebben we niet verstaan van hun hardcorepunkmetalrap (Doppelpängers) en Groot Lawaai (Belgian Associativity) maar dat leek bijzaak. Wat telde was lol. De bakvissen werden op handen gedragen en in het slijk gekieperd dat het een lieve lust was. Air-diven heet dat dan.

Tussenin mochten twee gesjeesde Hollanders zich even in Blues Brotherskieren wagen. Fijn. De Blose Brothers zijn feestvarkens. Soapstone en Burma Shave spelen mooie muziekjes maar hadden het weer tegen. Regen met bakken tegelijk. Axl Peleman, bas, stem en drijvende kracht achter de Kempense zonen die zich Ashbury Faith plegen te noemen, deed uitermate zijn best. Stevige funkrock met een crossoverjasje die gehoord mag worden. De zon scheen even.

Twee jonge en onervaren groepjes mochten Rock Affligem aftrappen. Groovemanía en Fields of Joy moeten nog veel leren, net zoals het festival zelf. Maar een echte kans hebben ze dit jaar niet gekregen. Het weer speelde spelbreker en dat was wel een beetje jammer.

—Frank Posen

G.BR.

Modder en regen: Rock Affligem in een notedop.